

En snegl spurgte en sommerfugl: "Hvor skal du egentlig holde jul"?

Den sagde: "Svaret blæser i vinden, for jeg skal nå en hel del forinden.

Mit flaksende liv er alt, alt for kort og jeg flyver og farer og er ved at gå i sort".

Forpustet ved tanken satte sneglen sig ned og tændte en pibe, et fredeligt sted.

"Vor Herre til hest, sku' det være et liv"? tænkte sneglen og tog sig et ordentligt hiv.

"Hvis det hele haster så meget at det jager, ender man til sidst som et sitrende kadaver."

Hvorfor ikke nyde, det der er, mens det er? Der er 1000 stjerner under himlen.

Vi slår krumspring, står på tæer og rækker ud efter dem,

Men vi kan tids nok blive en del af vrimlen.

Smæk benene op, gør porten vid.

Nå det halve, på den hele tid.

Får du øje på støv og nullermænd, så lad det ligge.

Fejekosten savner dem nok ikke.

Sommerfuglen havde hørt hvad der blev sagt.

Den landede på en bellis i al sin farvestrålende pragt.

"Hvis jeg flakser lidt mindre og sidder lidt mer', kunne mine farver måske glæde mange flere"?

Den besluttede sig dermed for at sadle om, og slippe af med stress og dårligdom.

For hvorfor ikke nyde det der er osv....

Den glædelige nyhed blev fejret i vilden sky,
med sammenbragte børn, og en kælling fra hver by.

Det summede lystigt fra blomster og bier,
til stor inspiration for forelskede drenge og pir´.

Det siges, at haven, netop det sted, blev selve symbolet på kærlighed.

Og knækkede grene og bøjede strå, vidner stilfærdigt om hvor kæresteparrene lå.

Så skynd dig ud og nyd, det der er, mens det er.

Der er 1000 stjerner under himlen,

Læg dig ned og kik derop, mens du slutter fred,
med én dag, at blive et med vrmlen.

Fyld den lune sommernat med sommerfugle drys,
stjernestøv og fingerflettede måneskinskys.